

১৯-০১-১৮

প্ৰাতঃমুৰলী

ওম শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“প্ৰিয় সন্তানসকল”- পৱিত্ৰ বুদ্ধিৰ হ’বলৈ পিতাই যি বুজাই তাক ভাল দৰে বুজি পাব লাগিব। নিজে ধাৰণ কৰি আনক কৰাব লাগিব।

প্ৰশ্ন: কোনটো ৰহস্য গভীৰ, গোপনীয় আৰু বুজিব লগীয়া।

উত্তৰ: নিৰাকাৰ পিতা সকলোৰে মাতা-পিতা কেনেকৈ হয়, তেখেতে সৃষ্টিৰ ৰচনা কি বিধিৰ দ্বাৰা কৰে, এইটো বহুত গুহ্য (গভীৰ) আৰু গোপনীয় কথা। নিৰাকাৰ পিতাই মাৰ অবিহনে সৃষ্টি ৰচিব নোৱাৰে। তেখেতে কেনেকৈ শৰীৰ ধাৰণ কৰি, তাত প্ৰৱেশ কৰি তেওঁৰ মুখৰ দ্বাৰা সন্তান তুলি লয়। এই ব্ৰহ্মা পিতাও হয় লগতে মাও হয়। এই কথাটো বহুত ভাল দৰে বুজি স্মৰণ কৰিবলগীয়া বা স্মৃতিত ৰাখিব লগীয়া হয়।

গীত: তুমিয়েই হয় মা

ওম শান্তি। যাক মাতা-পিতা বুলি কোৱা, আদেশতো পিতায়ে দিব। এই মাতা-পিতা যুগ্ম হয়। মনুষ্যৰ বাবে এইটো বুজি পোৱাতো বহুত কঠিন আৰু এইতোৱেই বুজিব লগীয়া প্ৰধান কথা। নিৰাকাৰ পৰম পিতা পৰম আত্মা যাক পিতা বুলি কোৱা হয় তেওঁক মাতা বুলিও কোৱা হয়। এইটো আচৰিত কথা। পৰম পিতা পৰম আত্মাই মনুষ্যৰ সৃষ্টি ৰচিব গতিকে মা নিশ্চয় লাগিব। এই কথাটো বহুত গভীৰ আৰু কাৰোৰে বুদ্ধিত কেতিয়াও আনিব নোৱাৰে। তেখেত হ’ল সকলোৰে পিতা, মাতাও নিশ্চয় লাগিব। সেই পিতা হ’ল নিৰাকাৰ, তেন্তে মা কাক ৰাখিব? বিয়াওতো নকৰাই। এইটো হৈছে অতি গুহ্য(গভীৰ), গোপনীয় বুজিব লগীয়া কথা। নতুন সকলোতো বুজি পাব নোৱাৰে। তোমালোক সন্তানেইটো মা-পিতাৰ স্মৃতিত থাকিব। ভাৰতত লক্ষ্মী-নাৰায়ণকো কৈ দিয়া হয় মাতা-পিতা , আকৌ ৰাধা-কৃষ্ণৰ আগতো গৈ কয় তোমালোক মাতা-পিতা । এতিয়া তেওঁলোকতো হ’ল ৰজকুমাৰ-ৰজকুমাৰী। তেওঁলোকক মা-দেউতা বুলি কোনো অবুজোও নকয়। মনুষ্যৰ টো কোৱাৰ অভ্যাস হৈ গৈছে। কিন্তু এই কথাটোৱেই আচুতীয়া। লক্ষ্মী-নাৰায়ণকতো তেওঁলোকৰ সন্তানেহে ক’ব তোমালোক মাতা-পিতা.....। মনুষ্যই ভাৱে, যাৰ হাতত বহুত ধন আছে তেওঁলোক স্বৰ্গত আছে। তেওঁলোকৰ সন্তানে ক’ব আমাৰ মা-দেউতা বহুত সুখত আছে। নিশ্চয় পূৰ্ব জন্মত কিবা ভাল কাম কৰিছিল। এয়াত আকৌ যি গোৱা হয় তুমি মাতা-পিতা.....পৰম পিতা পৰম আত্মা সৃষ্টি কৰ্ত্তাতো এজনেই, যাৰ আমি সন্তান, তেখেত নিৰাকাৰ। আমি আত্মাবোৰো নিৰাকাৰ। কিন্তু নিৰাকাৰিয়ে সৃষ্টি কেনেকৈ ৰচনা কৰে? মাৰ অবিহনেতো সৃষ্টিৰ ৰচনা কৰিব পৰা নাযায়। সৃষ্টিৰ ৰচনাতো আচৰিত। পৰমাত্মা হৈছে নতুন সংসাৰৰ সৃষ্টি কৰ্ত্তা। পূৰ্ণি সংসাৰত আহি নতুন সংসাৰৰ ৰচনা কৰে। কিন্তু কেনেকৈ ৰচনা কৰে? এইটো বহুত গুহ্য(গভীৰ) কথা যে আমি নিৰাকাৰ মাতা-পিতা বুলি কওঁ। পিতাই নিজে বুজাই যে তেওঁ সন্তান সকলক তুলি লয়। পেটৰ পৰা সন্তান উলিওৱাৰ কথা নহয়। ইমান অসংখ্য সন্তান পেটৰ পৰা কেনেকৈ ওলাব সেইবাবে কয় এই শৰীৰতো ধাৰণ কৰি এওঁৰ মুখৰ দ্বাৰা সন্তান তুলি লওঁ। এই ব্ৰহ্মা পিতাও হয়, এই মনুষ্য সৃষ্টিৰ ৰচোতো আৰু মাতাও হয়। যাৰ মুখৰ দ্বাৰা সন্তান তুলি লওঁ। এই ৰীতিৰে সন্তানক তুলি লোৱাতো কেৱল পিতাৰ কাম। সন্যাসীয়েতো কৰিব নোৱাৰে। তেওঁলোকৰ জিঞ্জাসা, অনুকৰণ কৰা শিষ্য থাকে। ইয়াতটো আছে সৃষ্টিৰ কথা। তেন্তে পিতাই এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰে, এওঁলোক হৈছে মুখ বংশাৱলী যি কয় তুমি মাতা-পিতা.....তেন্তে এওঁ মা বুলি সিদ্ধ হ’ল। সেই পিতাই এওঁৰ দেহত প্ৰৱেশ কৰি ৰচনা কৰে। এই বৃদ্ধ প্ৰজাপিতা হ’ল আৰু বুঢ়ী মাও হ’ল। বুঢ়ীয়েইতো লাগিব। এতিয়া সন্তান সকলে মাতা-পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। এওঁৰটো সম্পত্তি নহয়। তোমালোক উত্তৰাধিকাৰী হোৱা। সেইবাবে তেওঁক বাপদাদা বুলি কয়। তোমালোকে প্ৰজাপিতাৰ সম্পত্তি ল’ব নালাগে। এই বাবাইও(ব্ৰহ্মাবাবা) তেওঁৰ পৰা লয়। এওঁক দাদা(ককা) বুলিও কোৱা হয় আৰু মাতা বুলিও কোৱা হয়। নহ’লে মা-পিতা বুলি তেওঁ কেনেকৈ সিদ্ধ হ’ব। মা-পিতাৰ অবিহনে সন্তান কেনেকৈ হ’ব এইটো বহুতো গুহ্য(গভীৰ) বুজিব লগীয়া আৰু স্মৰণ কৰিব লগীয়া কথা। বাবা তুমি পিতা হোৱা। এই মাৰ দ্বাৰা আমি জন্ম লওঁ। একেলগে আশীৰ্বাদো মনলৈ আহে। স্মৰণ সেই পিতাক কৰিব লাগে। স্তানৰ পৰা তোমালোকে বুজিব পাৰা যে

কেনেকৈ পিতা পতিত সংসাৰলৈ আহে। কয় যে যাৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰোঁ তেওঁ মোৰ সন্তানো হয়, তোমালোকৰ পিতাও হয় আৰু মাও হয়। তোমালোক হ'ল সন্তান তেন্তে পিতাক স্মৰণ কৰিলে আশীৰ্বাদ পোৱা যায়। মাক আশীৰ্বাদ কৰিলে আশীৰ্বাদ নোপোৱা। নিৰন্তৰ সেই পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। বাকী এই শৰীৰটোক পহৰিব লাগিব। এই স্তানৰ কথাবিলাক বুজি পাব লাগে।

পিতাই পুৰণি সংসাৰত আহি নতুন সংসাৰ ৰচনা কৰে। পুৰণাক নাইকিয়া কৰি দিয়ে। নহ'লে কোনে শেষ কৰিব। গায়নো হয় যে শংকৰৰ দ্বাৰা পুৰণা সংসাৰৰ বিনাশ- এইটো নাটকত সন্নিৱিষ্ট আছে সেইবাবে গায়নতো আছে। তোমালোক সন্তান সকলে জানা যে আমাৰ বাবে নতুন ৰাজধানী তৈয়াৰ হৈ আছে। বিনাশৰ সম্পূৰ্ণ তৈয়াৰি হৈ আছে। তোমালোক ইমান সংখ্যক আছা, সকলোৱে ৰজাৰ পদ লৈ আছা। এনেকুৱা নহয় যে অন্ধশ্ৰদ্ধাত মানি লৈছা। কোনোৱে কয় ৰামৰ সীতাক হৰণ কৰা হ'ল। কোনো কথা যদি বুজি নোপোৱা তেন্তে বুজিবলৈ চেষ্টা কৰা। নহ'লে অবুজ হৈ থাকিব। ভক্তি মাৰ্গতো অলপ সময়ৰ বাবে সুখ পোৱা যায়। তাৰ ফল সেইটো জন্মটো বা বেলেগ জন্মত অলপ সময়ৰ বাবে পায় যায়। তীৰ্থ যাত্ৰী সকলে অলপ সময়ৰ বাবেহে পৱিত্ৰ থাকে, পাপ নকৰে। দান-পূণ্যও কৰে, ইয়াক কৰ্মবিস্তাৰ সমান সুখ বুলি কোৱা হয়। এই কথা তোমালোকেহে বুজি পাব পাৰিব। কিয়নো তোমালোক বান্দৰৰ পৰা সলনি হৈ মন্দিৰৰ যোগ্য হৈছা। সত্য যুগত তোমালোক পৱিত্ৰ বুদ্ধিৰ আছিল। কিয়নো পাৰসনাথ আৰু পাৰসনাথিনী ৰাজ্য আছিল। সোণৰ মহল আছিল। এতিয়াটো পাথৰেই পাথৰ। পাৰস বুদ্ধিৰ পৰা পাথৰ বুদ্ধি কোনে কৰিলে! পাঁচ বিকাৰ ৰূপী ৰাৱণে। যেতিয়া সকলো পাথৰ বুদ্ধিৰ হৈ যাই তেতিয়াই পুনৰ পাৰস বুদ্ধি তৈয়াৰ কৰোতা পিতা আহে। কিমান সহজ কৰি বুজাই। বীজ আৰু বাৰ- বাকী বিস্তাৰতো বুজাই থাকে আৰু বুজাই থাকিব। সংক্ষেপত কয় যে পিতাক স্মৰণ কৰা যাৰ দ্বাৰা আশীৰ্বাদ পোৱা যায়। মাক স্মৰণ কৰাৰ কোনো প্ৰয়োজন নাই। পিতাই কৈছে যে সন্তান সকলে যিহেতু মোক স্মৰণ কৰে তেন্তে নিশ্চয় মাৰ পৰা জন্ম ল'ব লাগিব। জন্ম লৈছে পিতাৰ পৰা আশীৰ্বাদ ল'বৰ কাৰণে। গতিকে এই মাকো ত্যাগ কৰা সকলো দেহধাৰীকো ত্যাগ কৰা কিয়নো এতিয়া আশীৰ্বাদ পিতাৰ পৰা ল'ব লাগিব। এতিয়া সন্তান সকলে বুজি পাইছে যে আমি আত্মাবোৰ আত্মিক পিতাৰ সন্তান আৰু পুনৰ দেহধাৰী মাতা-পিতাৰো সন্তান হওঁ। এই অসীমৰ পিতাই নতুন সৃষ্টি ৰচনা কৰে। ভাৰতটো স্বৰ্গ আছিল। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ সৰ্গৰ মালিক আছিল এতিয়া নহয়। অসীমৰ পিতাই বুজাইছে- তোমালোকে প্ৰতিটো জন্মত আশীৰ্বাদ লৈ আহিছা। নৰকতটো হদৰ হৈ আশীৰ্বাদ আছে। স্বৰ্গতটো হদৰ আশীৰ্বাদ বুলি কোৱা নহয়। সেয়া হৈছে অসীমৰ আশীৰ্বাদ। কিয়নো অসীমৰ অৰ্থাৎ গোটেই সৃষ্টিৰ মালিক হয় আৰু কোনো ধৰ্ম নাথাকে। হদৰ আশীৰ্বাদ আৰম্ভ হয় দ্বাপৰৰ পৰা। সত্য যুগত থাকে অসীমৰ। তোমালোকে প্ৰাৱন্ধ ভোগ কৰা। তাত তোমালোকৰ অসীমৰ বাদস্বাহী আছে। যেনেকুৱা ৰজা-ৰানী তেনেকুৱা প্ৰজা। প্ৰজাইও ক'ব আমি গোটেই সৃষ্টিৰ মালিক হয়। এতিয়াতো প্ৰজাই এনেকৈ নকয় যে আমি গোটেই সৃষ্টিৰ মালিক হয়। এতিয়াটো সীমা আহি পৰিছে। কোনোবাই ক'ব আমাৰ পানীৰ ভিতৰত আহিব নোৱাৰিব। এই টোকোৰাটো আমাৰ। তাত প্ৰজাইও কয় আমি বিশ্বৰ মালিক হয়। আমাৰ মহাৰজা মহাৰানী লক্ষ্মী নাৰায়ণো বিশ্বৰ মালিক হয়। এইটো আমি এতিয়া বুজি পাইছো যে তাত এখনেই ৰাজ্য থাকে। সেইয়া হৈছে অসীমৰ বাদস্বাহী। ভাৰত কি আছিল কৰো বুদ্ধিতেই নাই। তোমালোক সন্তান সকলে এতিয়া অসীমৰ পিতাৰ পৰা আশীৰ্বাদ ল'বলৈ শিক্ষা পাইছা। আমি কওঁ যেতিয়া নিশ্চয় আমি লৈ আছো। অসীমৰ পিতা হৈছে স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা। গয়নো আছে ২১ পীৰি(প্ৰজন্মৰ) ৰাজ্য ভাগ্য। পীৰি কিয় কয়। কিয়নো তাত বুঢ়া হৈ মৰিব। তাত অকাল মৃত্যু নহয়। মাতা সকল কেতিয়াও বিধৱা নহয়। কন্দা-কতা কেতিয়াও নহয়। ইয়াতটো কিমান কন্দা কতা হয়। তাত সন্তানেও কন্দাৰ কোনো প্ৰয়োজন নাই। ইয়াততো সন্তানক কন্দুৱাই থকা হয় যাতে মুখ খন ডাঙৰ হয়। তাত তেনেকুৱা কোনো কথা নাই। এয়াতটো সকলো সন্তানে বুজি পাই যে আমি এতিয়া আগৰ কল্পৰ দৰে অসীমৰ পিতাৰ পৰা আশীৰ্বাদ লৈ আছো। ৮৪ জন্ম সম্পূৰ্ণ হ'ল, এতিয়া যাবৰ হ'ল। নিৰন্তৰ পিতা আৰু অধিকাৰৰ কথা স্মৰণ কৰিলে বিকৰ্মৰ বিনাশ হ'ব। মনমনা ভৱৰ অৰ্থ কিমান সহজ। গীতা যদিও মিছা তথাপিও তাতো কিছু হ'লেও সঁচা আছে। মোক নিজৰ পিতাক স্মৰণ কৰা, কৃষ্ণইটো এনেকৈ নকয় যে মোক স্মৰণ কৰা, তোমালোক মোৰ ওচৰলৈ আহিব লাগিব। পৰমাত্মাই এতিয়া সকলো আত্মাকে কয় যে তোমালোক সকলো এতিয়া মহৰ দৰে আহিব লাগিব। তেন্তে নিশ্চয় আত্মাই পৰমাত্মা পিতাক অনুসৰণ কৰিব। কৃষ্ণইটো হ'ল দেহধাৰী। তেওঁ ক'ব নোৱাৰে। তেওঁ এনেকৈ নকয় যে মোক আত্মাক স্মৰণ কৰা। তেওঁৰ নামেই হ'ল কৃষ্ণ। কোনো আত্মাই ক'ব নোৱাৰে সকলো আত্মা ভাই ভাই। এইটোকে পিতাই কয় যে মই নিৰাকাৰ। মোৰ নাম হৈছে শিৱ। তেন্তে কৃষ্ণই কেনেকৈ ক'ব? তেওঁৰটো শৰীৰ আছে। শিৱবাবাৰটো নিজৰ শৰীৰ নাই শিৱবাবাই কয় সন্তান সকল তোমালোকৰো প্ৰথমতে শৰীৰ নাছিল। তোমালোক আত্মাবোৰ নিৰাকাৰ আছিল। পিছত শৰীৰ লৈছা। এতিয়া তোমালোকৰ নাটকৰ আদি মধ্য অন্তৰ স্মৃতি মনলৈ আহিছে। পিতাই সৃষ্টি কেতিয়া,

কেনেকৈ আৰু কিয় ৰচনা কৰে? সৃষ্টিটো আছে নহয়? গায়নো আছে- ব্ৰাহ্মাৰ দ্বাৰা নতুন সৃষ্টিৰ ৰচনা। তেন্তে পুৰণা সৃষ্টিৰ পৰাই নতুন সৃষ্টিৰ ৰচনা কৰে। কোৱাও হয় মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা বনোৱা হয়। পিতাই কয় যে মই তোমালোকাৰ এই পঢ়াৰ দ্বাৰা মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা বনাওঁ। পূজ্য দেৱতা আছিল পুনৰ পূজাৰী হৈ গ'ল। মনুষ্যইটো বুজি নাপায় যে ৮৪ জন্ম কেনেকৈ লয়। সকলোৱে ৮৪ জন্ম ল'ব নিকি? সৃষ্টি বৃদ্ধিটো হৈ থাকিব। তেন্তে সকলোৱে কেনেকৈ ৮৪ জন্ম ল'ব। নিশ্চয় যি পিছত আহিব তেওঁলোকৰ জন্ম কম হ'ব। ২৫-৫০ বছৰৰ ভিতৰত ৮৪ জন্ম কেনেকৈ ল'ব। এইটো হৈছে স্বদৰ্শন চক্ৰ। তেওঁলোকে আকৌ স্বদৰ্শনক অস্ত্ৰৰ ৰূপ কৰি দিলে। এতিয়া তোমালোক আত্মাবিলাকৰ এইটো স্মৃতিত আহিছে যে আমি ৮৪ জন্ম এনেকৈ ভুগিছো। এতিয়া চক্ৰ সম্পূৰ্ণ হৈছে, নাটক খনৰ পুনৰাবৃত্তি হ'ব। প্ৰথমে আদি সনাতন দেৱী-দেৱতাৰ ধৰ্ম নিশ্চয় লাগিব যিটো প্ৰায় লোপ হৈ গৈছে।

মানুহে কয় হে ভগৱান দয়া কৰা। তেতিয়া পিতাই কয় ঠিক আছে তোমালোক দুখৰ পৰা স্বাধীন কৰি সুখী কৰো। পিতাৰ কামেই হৈছে সকলোকে সুখী কৰা। সেই বাবে মই কল্প কল্পই আহো। ভাৰতক হীৰা দৰে বনাও। বহুত সুখী কৰো। বাকী সকলোকে মুক্তি ধামলৈ পঠিয়াই দিওঁ। ভক্ত সকলেও সুখৰ বাবে ভগৱানক লগ পাব বিচাৰে, কিয়নো সন্যাসী সকলে কৈ দিছে এয়া কাগ বিষ্টাৰ সমান সুখ আৰু বেলেগ আকৌ কয় এই নাটকৰ খেলত তেওঁ লোক নাহে যেন

। মুক্তি পায় যাওঁ যেন। এতিয়া মুক্তি পোৱা নাযায়। এই খন ইতিমধ্যে বনাই থোৱা নাটক হয়। গোটেই সৃষ্টিৰ ভূগোল ইতিহাস তোমালোকে জানিলা যে এই চক্ৰখন কেনেকৈ চলে। যাক স্বদৰ্শন চক্ৰ বুলি কোৱা হয়। এইটো যি দেখুৱা হয় যে স্বদৰ্শন চক্ৰ যেনে সকলোৰে মূৰ কাটিলে। কংখ বধৰ নাটক দেখুৱা হয়।

এনেকুৱা একোৱেই নাই। ইয়াত কোনো হিংসাৰ কথা নাই। ইয়াতো পঢ়া হয়। পঢ়িব লাগে আৰু পিতাৰ পৰা প্ৰাপ্তি কৰি লোৱা। পিতাৰ পৰা প্ৰাপ্তি কৰিবলৈ কাৰোৱাক কি বধ কৰিব লাগে। সেইটো হল হৃদৰ প্ৰাপ্তি আৰু এইয়া হল বেহৃদৰ পিতাৰ পৰা বেহৃদ প্ৰাপ্তি লোৱাৰ কথা। গীতাত যুদ্ধ আদিৰ কিমান কথা লিখা আছে। সেই কথাবোৰ হোৱাই নাছিল। বাস্তৱত পাণ্ডৱৰ যুদ্ধ কাৰো লগত হোৱা নাছিল। এইটো হল যোগ বলৰে বেহৃদ পিতাৰ পৰা তোমালোকে বেহৃদ প্ৰাপ্তি লৈ আছা। নতুন দুনিয়া খনৰ বাবে।

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পিছত পুনৰ লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তান সকলক নমস্কাৰ।

1 পিতাৰ পৰা ২১ জন্মৰ প্ৰাপ্তি কৰিবলৈ নিৰন্তৰ পিতা আৰু প্ৰাপ্তিক স্মৰণ কৰিবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰা

2 বুদ্ধিত স্বদৰ্শন চক্ৰ ঘূৰাই থাকিব। আমি পূজ্য আছিলো, পুনৰ পূজাৰী হলো, ৮৪ জন্মৰ চক্ৰ পূৰা কৰিলো। পুনৰাই ড্ৰামা পুনৰাবৃত্তি হ'ব। আমি পূজাৰীৰ পৰা পূজ্য হ'ব লাগিব-এই স্মৃতি যেনে ৰখাটোৱেই হল স্বদৰ্শন চক্ৰ ধাৰী হোৱা।

বৰদান :- সদায় মৰম আৰু সহযোগৰ দ্বাৰা অবিনাশী ৰত্নৰ উপাধি প্ৰাপ্ত কৰোঁতা অমৰভৱ

যি স্থাপনাৰ কাৰ্যত সদায় মৰমীয়া আৰু সহযোগী হৈ থাকে তেওঁক অবিনাশী ৰত্নৰ উপাধি প্ৰাপ্ত হৈ যায়। এনে অবিনাশী ৰত্নক কোনেও জুকাৰিব নোৱাৰে। কাৰোৱে বাধাই তেওঁক ৰাখিব নোৱাৰে। এনে অবিনাশী ৰত্নই অমৰ ভৱৰ বৰদানি হৈ যায়। তেওঁ প্ৰকৃত সোণ gold হয় আৰু পিতাৰ লগৰীয়া হয়। তেওঁ লোকে পিতৃৰ কৰ্মক নিজৰ বুলি বুজি লয়। সদায় লগত থাকে গতিকে অবিনাশী হৈ যায়।

স্নোগান :- পবিত্ৰতাৰ সঠিক ধাৰণা আছে যদি প্ৰতিটো কৰ্ম সঠিক আৰু যুক্তি যুক্ত হ'ব।